

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **S. A.**
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Rašovským
sídlem Hlinky 135/68, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánská náměstí 1, 601 67 Brno

o žalobě proti nezákonným zásahům žalovaného spočívajícím v blokaci řidičského oprávnění žalobce a v zadržování kauce složené žalobcem,

takto:

- I. Žaloba proti zásahu žalovaného, spočívající v blokaci řidičského oprávnění žalobce ode dne 22. 6. 2016 do 18. 7. 2016, **se zamítá.**
- II. Žaloba proti zásahu žalovaného, spočívajícímu v zadržování kauce složené žalobcem do 11. 8. 2016 ve výši 40 000 Kč, **se zamítá.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh předchozího soudního řízení ve věci před krajským soudem

1. Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 7. 3. 2017, č. j. 29 A 117/2016-72, (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz) výrokem I. rozhodl o tom, že zásah žalovaného, spočívající v blokaci řidičského oprávnění žalobce ode dne 22. 6. 2016 do 18. 7. 2016, byl nezákonný. Výrokem II. shledal nezákonným rovněž zásah žalovaného, spočívající v zadržování žalobcem složené kauce ve výši 40 000 Kč do 11. 8. 2016. Podaná žaloba původně směřovala proti žalovanému a Policii ČR, vůči které však žalobce vzal svou žalobu podáním ze dne 5. 12. 2016 zpět.
2. Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2017, č. j. 29 A 117/2016-72, podal žalovaný kasační stížnost.
3. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 3 As 96/2017-43, přezkoumal důvodnost kasační stížnosti a dospěl přitom k závěru, že napadený rozsudek je v části týkající se otázky, zda blokace řidičského oprávnění může být nezákonným zásahem, nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, tedy trpí vadou, k níž je soud povinen přihlédnout *ex offio* podle § 109 odst. 4 s. ř. s. V části týkající se zadržování kauce pak Nejvyšší správní soud shledal kasační námitky žalovaného důvodnými. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1, větou první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.
4. V dalším rozhodnutí Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 3. 2018, č. j. 29 A 117/2016-114, výrokem I. rozhodl o tom, že zásah žalovaného, spočívající v blokaci řidičského oprávnění žalobce ode dne 22. 6. 2016 do 18. 7. 2016, byl nezákonný. Výrokem II. zamítl žalobu proti zásahu žalovaného, spočívajícímu v zadržování kauce složené do 11. 8. 2016 ve výši 40 000 Kč.
5. Skutkově vyšel krajský soud z následujících skutečností vyplývajících ze správního spisu: Dne 14. 6. 2016 žalovaný oznámil žalobci, že ke dni 2. 5. 2016 dosáhl celkového počtu 12 bodů v registru řidičů. Dne 16. 6. 2016 podal žalobce prostřednictvím veřejné datové sítě námitku proti provedení záznamu bodů v registru řidičů, kterou potvrdil písemně podáním, které předal k poštovní přepravě dne 21. 6. 2016. Žalobce tak uplatnil námitku podle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) ve lhůtě podle § 123c odst. 3 téhož zákona, čímž došlo k přerušení lhůt podle posledně jmenovaného ustanovení, jehož uplynutím řidič pozbývá řidičské oprávnění. Administrativní chybou při zpracovávání písemného „*potvrzení*“ námitky však nedošlo k jejímu zohlednění, v důsledku čehož byla dne 12. 7. 2016, zpětně k 22. 6. 2016, vyznačena blokace řidičského oprávnění žalobce v registru řidičů. Pochybení žalovaný následně zjistil dne 18. 7. 2016 v ranních hodinách, kdy bezodkladně, v 9:48 hod, blokaci vymazal. Blokace tak byla chybně evidována od 12. 7. 2016 do 18. 7. 2016, zpětně k datu 22. 6. 2016. O chybné blokaci žalovaný informoval žalobce sdělením ze dne 19. 7. 2016, s tím, že vzhledem k podání námitky proti provedení záznamu bodů, zanikla jeho povinnost odevzdat řidičský průkaz a blokace řidičského oprávnění byla zrušena. V mezidobí byl žalobce dne 15. 7. 2016 kontrolován hlídkou Policie ČR, která vycházela z toho, že žalobce má vyznačenou blokaci řidičského oprávnění. Žalobce sdělil hlídce, že podal námitku proti záznamu bodů, i žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 2. 5. 2016, č. j. KUZL-2617/2016,

kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice ze dne 15. 12. 2015, č. j. DOP/54394/2015/PLA. Posledně jmenovaným rozhodnutím byl žalobce shledán vinným tím, že dne 14. 6. 2015 řídil osobní motorové vozidlo, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel, neboť si po vydání rozhodnutí o upuštění od výkonu trestu sankce zákazu činnosti vydaným žalovaným nepožádal o vrácení řidičského oprávnění. Žalobce byl převezen na Obvodní oddělení Brno-Bystrc, kde mu byl mj. zadržen řidičský průkaz a sděleno, že po dobu jeho zadržení, stejně jako dobu platné blokace, nesmí řídit motorová vozidla. Poté byl žalobce propuštěn, v jízdě však pokračoval. Došlo k druhé kontrole hlídkou Policie ČR, kdy již byla žalobci uložena kauce ve výši 40 000 Kč, a vzhledem k tomu, že žalobce nebyl schopen částku složit na místě, bylo jeho vozidlo zajištěno. Dne 18. 7. 2016 se žalobce dostavil na Magistrát města Brna, kde si nechal pořídit výpis z evidenční karty řidiče, z něhož vyplynul zákaz řízení všech motorových vozidel od 2. 5. 2016 do 30. 11. 3000, s přerušením od 4. 6. 2016 do 31. 12. 2999, a blokace řidičského oprávnění od 2. 5. 2016 do 4. 6. 2016.

6. Ze správního spisu dále vyplývalo, že dne 25. 7. 2016 bylo žalovanému doručeno oznámení Policie ČR o přestupku ze dne 20. 7. 2016, z něhož vyplývá, že dne 15. 7. 2016 bylo (první) hlídkou Policie ČR zjištěno, že žalobce má zaevidovanou blokaci řidičského oprávnění a byl mu zadržen řidičský průkaz. Při druhé kontrole došlo k uložení kauce a odtahování vozidla (doloženo úředním záznamem PČR ze dne 16. 7. 2016, výpisem z evidenční karty řidiče s vyznačenou blokací, potvrzením ze dne 15. 7. 2016 o zajištění vozidla a potvrzením ze dne 17. 7. 2016 o převzetí kauce ve výši 40 000 Kč). Obsahem spisu byl rovněž interní dokument žalovaného ze dne 11. 8. 2016 („*Žádost o vyjádření k přestupkům*“), v němž je požadováno sdělení, zda se žalobce dopustil přestupků dle oznámení Policie ČR ze dne 20. 7. 2016. Sdělení z téhož dne reaguje informací o provedeném šetření, popsáním administrativního pochybení, v jehož důsledku došlo k nesprávnému vyznačení blokace řidičského oprávnění, řešení této chyby a závěrem, že žalobce se předmětného přestupku nemohl dopustit.
7. Ve správním spise byl rovněž založen záznam o odložení věci ze dne 11. 8. 2016, vycházející ze shora zmíněného sdělení z téhož dne. Z dokumentu ze dne 11. 8. 2016 („sdělení ke složené kauci“) pak vyplývá, že v souladu s § 124b odst. 1 zákona o silničním provozu byla kauce žalobci vrácena z důvodu odložení věci (po zjištění, že se přestupek nestal).
8. Krajský soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2018, č. j. 29 A 117/2016-114, nejprve uvedl, že z hlediska blokace je nesporné, že v důsledku administrativního pochybení žalovaného byla v registru řidičů od 12. 7. 2016 do 18. 7. 2016, zpětně k datu 22. 6. 2016, nesprávně vyznačena blokace řidičského oprávnění žalobce. Dále Krajský soud připustil, že silniční zákon se „spíše ‚technickým‘ termínem“ „blokace“ sice neoperuje, avšak dodal, že judikatura správních soudů jej běžně používá. Krajský soud přitom poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 As 103/2017-73, na jehož základě označil pojem „blokace“ za deklaraci pozbytí řidičského oprávnění v registru řidičů, který je ustanovením § 119 odst. 1 silničního zákona charakterizován jako „*informační systém veřejné správy podle zvláštního zákona*“. Dodal, že registr obsahuje mj. evidenční karty řidičů, v nichž jsou i údaje o pozbytí řidičského oprávnění a o jeho vrácení [§ 17 odst. 1 a odst. 2 písm. o) vyhlášky č. 31/2001 Sb., o řidičských průkazech a o registru řidičů]. Ačkoliv přitom nejde striktně vzato o registr požívající presumpci správnosti, u kterého se uplatní zásada

materiální publicity, jedná se podle krajského soudu o poměrně významný informační systém veřejné správy ve smyslu zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů, stejně jako o tzv. agendový informační systém veřejné správy dle zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech. Evidují se v něm „některé i dosti významné skutečnosti vztahující se k jednotlivým osobám (řidičům)“, přičemž přístup do něj má i Policie ČR. Krajský soud následně vyjádřil přesvědčení, že v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 As 287/2014-48, představuje prostředek ochrany před nezákonnou blokadí zásahová žaloba.

9. Krajský soud následně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23, který se týkal vedení záznamů o přestupcích tehdejšího žalobce v registru řidičů, přičemž Nejvyšší správní soud v něm nutnost strpět vedení záznamů v registru označil za zásah. Z citovaného rozsudku krajský soud zdůraznil též závěr, dle něhož se za zásah běžně považují i záznamy a údaje vedené v určité veřejnoprávní evidenci, a to včetně podpůrného odkazu na rozsudek téhož soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Aps 5/2010-81, publikovaný pod č. 2261/2011 Sb. NSS, ale i nález Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2004, sp. zn. II. ÚS 599/02 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). V něm Ústavní soud shledal za zásah evidenci daňového nedoplatku na osobním daňovém účtu stěžovatele s tím, že jej do automatizovaného daňového informačního systému zanesl Finanční úřad v Třebíči, který tak je původcem zásahu. Ve vztahu k rozsudku ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Aps 5/2010-81 pak krajský soud dodal, že v něm Nejvyšší správní soud vyslovil, že případná evidence (tehdejšího) stěžovatele v tam řešeném systému EUROCANET představuje faktický stav, vůči němuž je daňový subjekt oprávněn uplatnit zásahovou žalobu, neboť nemá jinou zákonem upravenou možnost obrany (viz také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu z téhož dne 28. 3. 2013, č. j. 9 Aps 1/2013-41, a č. j. 9 Aps 13/2012-42). Přehled podpůrné relevantní judikatury, vztahující se k blokaci řidičského oprávnění, dále krajský soud doplnil o odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 5. 2015, č. j. 65 A 22/2014-56, a jej přezkoumávající rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 140/2015-24, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 10. 1. 2018, č. j. 52 A 17/2017-33.
10. Z judikatury správních soudů i Ústavního soudu dle krajského soudu vyplývá, že za nezákonný zásah lze principiálně považovat i záznamy a údaje vedené v určité veřejnoprávní evidenci, ať zákonem upravené či nikoliv, stejně jako to, že jím může být přímo i blokace řidičského oprávnění. Dodal, že v případě nynějšího žalobce se vyznačením blokace stalo jeho právní a reálné postavení jakožto řidiče přinejmenším „prekérním“, neboť registr řidičů vůči všem orgánům s oprávněním k přístupu avizoval, že nesmí řídit vozidlo. „Fakticky“ mu tak řízení vozidla bylo znemožněno, nechtěl-li riskovat potíže např. s Policií ČR. Právě její postup má demonstrovat, že zásah do práv žalobce nezůstal v hypotetické rovině. Krajský soud v tomto bodě uzavřel, že proti žalobci bylo přímo zasaženo v důsledku rozebíraného zásahu žalovaného. V kontextu povahy a účelu registru řidičů krajský soud současně odmítl námitku žalovaného o potřebě prověřovat v něm obsažené záznamy na základě podkladových aktů, a to s poukazem na „operativní podmínky“, za nichž Policie ČR zjišťuje identitu a posuzuje jednání kontrolované osoby. Krajský soud proto nepřisvědčil ani obraně žalovaného, že nedeklaroval pozbytí řidičského oprávnění žalobce ve vztahu k Policii ČR, neboť tak učinil zanesením nesprávných údajů do registru řidičů vůči všem orgánům, které do něj mají přístup.

11. Z hlediska problematiky přípustnosti žaloby ve smyslu § 85 s. ř. s. krajský soud jednak odkázal na svůj první (zrušený) rozsudek ze dne 7. 3. 2017, č. j. 29 A 117/2016-72, a především pak na větu za středníkem citovaného ustanovení, dle které jiné prostředky nápravy nemusí žalobce uplatnit, domáhá-li se pouze určení, že zásah byl nezákonný (viz přiměřeně již zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 151/2014-23 a č. j. 9 As 287/2014-48). Co do možnosti žalobce bránit se až proti některému ze zásahů z blokace vyplývajícím krajský soud poznamenal, že zásahová žaloba je subsidiární jak vůči žalobě proti správnímu rozhodnutí, tak na ochranu proti nečinnosti, což však není situace nyní projednávaného případu. Krajský soud přitom nemá za to, že by tu měla být nějaká „subsidiarita“ vůči jiné zásahové žalobě, např. proti zadržení řidičského průkazu, vybrání kaucí, či zajištění nebo odtahování vozidla. Především však krajský soud vyjádřil názor, že k zásahu do práv žalobce došlo již samotným nezákonným vyznačením blokace. Navazujícím zásahům Policie ČR, stejně jako i ohrožení právní a faktické pozice žalobce, je proto vhodnější sumárně zabránit právě žalobou proti nesprávnému postupu, který má potenciál další nepříznivé akty vůči žalobci vyvolat.
12. Krajský soud ve druhém (zrušeném) rozsudku dále připustil, že jakkoli v nyní projednávané věci shledal v nesprávném vyznačení blokace nezákonný zásah, nemá za to, že tomu tak musí být vždy, neboť si lze *„představit například situaci, kdy se řidič o takovém zásahu dozví až zpětně (po opravě nesprávného údaje), aniž by tato skutečnost v mezidobí jakkoli zasáhla do jeho práv, resp. vedla k reálnému a přímému zkrácení práv“* (viz např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 10. 1. 2018, č. j. 52 A 17/2017-33). Nyní však k reálnému zásahu do práv žalobce, byť „fyzicky“ ze strany jiného orgánu, došlo, přičemž se navíc žalobce o blokaci dozvěděl před jejím zrušením, což jej vystavilo minimálně právní nejistotě.
13. Pro všechny shora uvedené důvody dospěl krajský soud k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícím v blokaci řidičského oprávnění žalobce (výrok I rozsudku ze dne 13. 3. 2018, č. j. 29 A 117/2016-114), přičemž pro úplnost dodal, že se nedomnívá, že by žalovaným snad mělo být ministerstvo, jakožto správce centrálního registru řidičů. Ten totiž vychází z údajů v registru řidičů (§ 122 odst. 1 a 2, § 122b silničního zákona, § 18 vyhlášky č. 31/2001 Sb.), jehož správcem je obecní úřad obce s rozšířenou působností (zde žalovaný). Původcem zásahu je pak ten orgán veřejné moci, který údaj do příslušného informačního systému zanesl (viz shora citovaný nálezný Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 599/02). Závěrem napadeného rozsudku neshledal krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, žalobu důvodnou v části týkající se zadržování kaucí (výrok II rozsudku ze dne 13. 3. 2018, č. j. 29 A 117/2016-114). Ve vztahu k nákladům řízení (výrok III rozsudku ze dne 13. 3. 2018, č. j. 29 A 117/2016-114) konečně neshledal důvod pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s., a to zejména proto, že žaloba nepředstavovala zneužití práva na soudní ochranu, jestliže k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce došlo.

II. Následné řízení před Nejvyšším správním soudem a jeho rozhodnutí

14. Žalovaný podal proti výrokům I a III rozsudku krajského soudu ze dne 13. 3. 2018, č. j. 29 A 117/2016-114, kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní žalovaný úvodem odmítl, že by se v projednávané věci dopustil administrativním pochybením nezákonného zásahu, přičemž zdůraznil, že daný stav trval jen krátkou dobu. Krajskému soudu naopak přisvědčil v tom, že termín „blokace“ není zákonným pojmem, avšak současně vyjádřil nesouhlas s tím, že by se jednalo o pojem, s

nímž by bez „*zpřesňujícího legislativního vymezení*“ nakládala judikatura správních soudů. V otázce registru řidičů žalovaný ve vztahu k závěrům krajského soudu namítl, že neexistují nevýznamné informační systémy veřejné správy, přičemž rozlišujícím kritériem těchto systémů je právě vlastnost materiální publicity. Judikatura, z níž rozsudek napadený kasační stížností vychází, potom dle žalovaného závěry krajského soudu nepodporuje, neboť se jednak žádný z rozsudků netýká „*dané právní (a tedy i životní) situace*“, dále prezentované judikатурní závěry pocházejí z jiných právních oblastí, jiného systému a jiných institutů právní regulace, a konečně u všech závěrů o nezákonném zásahu je akcentována jeho bezprostřednost, což v projednávané věci absentuje.

15. Žalovaný ve své kasační stížnosti dále odmítl tvrzení krajského soudu, že Nejvyšší správní soud obecně vymezil obsah pojmu „*blokace*“. Nesouhlas vyjádřil též s tím, že by „*jakési ,operativní podmínky‘*“ znemožňovaly orgánu veřejné moci „*řádně zkoumat elementární právní podstatu nabízejících se skutečností*“ tak, aby zjistil stav, na jehož základě bezprostředně, jakožto realizaci své diskrece, vstupuje do práv jednotlivce. Zjištění příslušného orgánu musí být exaktní, aby mohl svou pravomoc realizovat z právem přesně specifikovaného důvodu. Nad uvedené podle žalovaného v projednávané věci o žádné „*operativní podmínky*“ nešlo, jestliže byl žalobce dokonce na policejní služebně, kde podával vysvětlení a argumentoval podáním námitek. Bylo by lze tvrdit, že podmínky žalovaného pro výkon jeho činnosti jsou identicky operativní. Žalovaný rovněž poukázal na závěr krajského soudu, dle něhož ne každé nesprávné vyznačení blokace musí nutně vést k výroku soudu o jeho nezákonnosti, jestliže se např. řidič může o zásahu dozvědět až po opravě nesprávného údaje, aniž by tato skutečnost v mezidobí jakkoli zasáhla do jeho práv, respektive vedla k reálnému a přímému zkrácení práv. Uvedené tvrzení jednak dle žalovaného „*boří*“ argumentaci, na níž je rozsudek krajského soudu ze dne 13. 3. 2018, č. j. 29 A 117/2016-114, vystavěn, a dále dává za pravdu jeho tvrzením, neboť zde krajský soud připustil, že mezi vyznačením blokace a vstupem do práv adresáta veřejné moci neexistuje bezprostřednost coby nezbytná podmínka pro závěr o nezákonnosti zásahu.
16. Žalovaný dále odmítl tvrzení krajského soudu, že registr řidičů v době nesprávně vyznačené blokace vůči všem kompetentním orgánům avizoval, že žalobce nesmí řídit vozidlo. Registr uváděl pouze informaci o blokaci (za níž je však možné vidět celou řadu právních situací, z nichž však ne ve všech případech lze řidičský průkaz zadržet), a to právě proto, aby byla zkoumána vlastnost kontrolované osoby. Žalovaný dodal, že to také Policie ČR udělala, jestliže se na něj dne 18. 7. 2016 písemně obrátila a tento ji následujícího dne sdělil, že žalobce byl dne 15. 7. 2016 držitelem řidičského oprávnění. Pokud by bylo možné bez dalšího vycházet z registru řidičů, postrádal by postup Policie ČR dle žalovaného smysl. Dodal, že je mu z úřední činnosti známo, že ani soudy ani orgány moci výkonné při své činnosti nevycházejí z registru řidičů, ale vždy z materiálních podkladů. Zjevně právě proto, že registr není nadán materiální publicitou.
17. Ve vztahu k závěru krajského soudu ohledně „*prekérní*“ situace žalobce žalovaný poznamenal, že do ní se žalobce nedostal toliko jeho činností, ale především v důsledku dosažení 12 bodů a následně zvoleného postupu při podávání námitek, kdy tak žalovaný v konečném důsledku obdržel podepsané námítky až dne 5. 8. 2016. Připomněl, že své administrativní pochybení opakovaně uznal, avšak podotkl, že pokud žalobce vyvolání chyby přímo nezamýšlel, potom mu šel „*mílovými kroky naproti*“, jestliže ke dni rozhodnému pro tvrzení o nezákonném zásahu nebylo zřejmé, zda námítky budou skutečně podány. Vyvolal-li žalobce popsany stav právní nejistoty vlastními úkony, má

žalovaný za to, že dovolávání se ochrany před nezákonným zásahem zakládá nejméně rozpor s dobrými mravy. Žalovaný v této souvislosti poukázal na velikost a fungování svého úřadu s tím, že díky lidskému faktoru se nelze ani přes kontrolní činnost zcela vyvarovat chyb. Dodal, že nadto nedisponuje mírou odbornosti aparátu, která je vyžadována u orgánů provádějících záznamy do registrů materiální publicity. Zákonodárce ani praxe proto se záznamy v registru řidičů „bezprostředně nespojuje“ právní jistotu ani dobrou víru, ale povinnost zjištění skutečného stavu na základě konkrétních podkladů.

18. Žalovaný závěrem poznamenal, že užívání zákonné terminologie představuje legitimní požadavek, přičemž ji není vhodné ani nutné nahrazovat pojmy technickými. Jestliže právní normy pojem blokace řídičského oprávnění neznačí, tedy s ním ani nespojují žádné právní následky, nemůže podle názoru žalovaného být provedení blokace nezákonným zásahem. Žalovaný uzavřel, že do práv žalobce bylo bezprostředně vstoupeno toliko úkony policie. Dodal, že z důvodu absence podmínky bezprostřednosti nejsou naplněny podmínky žalobní legitimace. V souhrnu shora uvedeného proto žalovaný navrhl zrušit rozsudek krajského soudu ze dne 13. 3. 2018, č. j. 29 A 117/2016-114.
19. Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.
20. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 39/2018-42, přezkoumal důvodnost kasační stížnosti a dospěl přitom k závěru, že je důvodná.
21. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v kontextu prvního rušícího rozsudku i nyníjších kasačních námitek považuje za nezbytné úvodem objasnit, zda vyznačení blokace bylo pojmově vůbec způsobilé zasáhnout do práv žalobce. V opačném případě by totiž nemohla být zásahová žaloba z logiky věci úspěšná. Za příležitosti v tomto bodě označil především odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23. V rámci něj se (tehdejší) žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu, kterého se měl dopouštět tím, že ponechával v registru řidičů údaje o přestupcích spáchaných (tehdejším) žalobcem v roce 1992 a 1994 a souvisejících sankcích. Jinými slovy se měl nezákonného zásahu dopouštět prostřednictvím evidenčního záznamu v registru řidičů. Dle Nejvyššího správního soudu tedy lze krajskému soudu přisvědčit v tom, že z hlediska podstaty věci jde v zásadě o obdobnou situaci jako v nyní projednávaném případě. Ve shodě s napadeným rozsudkem potom platí, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku nejprve vyslovil, že za zásah se běžně považují i záznamy a údaje vedené v určité veřejnoprávní evidenci. Dále Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že kategorie zásahu dle § 82 s. ř. s. je obdobná kategorii tzv. jiného zásahu podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy ČR (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013-51), pročez lze inspiraci pro to, co je možné považovat za zásah, hledat i v judikatuře Ústavního soudu. V této souvislosti citovaný rozsudek připomněl nálezný sp. zn. II. ÚS 599/02, v němž Ústavní soud shledal za zásah evidenci daňového nedoplatku na osobním daňovém účtu (tehdejšího) stěžovatele.
22. Na uvedeném základě Nejvyšší správní soud v rozebíraném rozsudku č. j. 1 As 151/2014-23 vyslovil, že tehdejší stěžovatel svou žalobou „brojil proti evidování záznamů o jím spáchaných přestupcích a uložených sankcích. K jejich zaevidování došlo úkonem, který nemá formu rozhodnutí. Stěžovatel je od té doby nucen strpět, že registr řidičů obsahuje záznamy o přestupcích, které spáchal, včetně za ně uložených sankcí. Tento zásah bude trvat až do okamžiku, kdy registr řidičů nebude dané záznamy obsahovat.“. Ve shodě s citovaným rozsudkem, stejně jako i napadeným rozsudkem krajského soudu, lze dále poukázat např.

na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Aps 5/2010-81, v němž zásah představovalo evidování (tehdejšího) stěžovatele v registru EUROCANET, neformální síti pro výměnu informací mezi členskými státy EU, týkajících se potencionálních podvodů typu „missing trader“. Nejvyšší správní soud na základě uvedeného dospěl v nyní projednávané věci k závěru, že krajský soud dostal své povinnosti zodpovědět otázku, zda vyznačení blokáce řidičského oprávnění může pojmově zasáhnout do práv dotčeného jednotlivce (zde žalobce), a tuto otázku zodpověděl správně. Námitka žalovaného, dle které krajským soudem dovolávaná judikatura nepodporuje jím učiněné závěry, je nedůvodná. Částečně pro svou nekonkrétnost, jestliže předmětnou judikaturu toliko souhrnně odmítá s tím, že se netýká „dané právní (a tedy i životní) situace“, dále proto, že neodpovídá odůvodnění napadeného rozsudku, jestliže žalovaný namítá, že judikturní závěry pocházejí z jiných právních oblastí, jiného systému a jiných institutů, ačkoliv shora uvedené závěry a související judikatura vyplývající z rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23, zjevně svědčí o opaku.

23. Nejvyšší správní soud ve svém prvním rušícím rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 3 as 96/2017-43, zavázal krajský soud rovněž k vyjasnění otázky, zda Policie ČR mohla při navazujících úkonech vycházet jen a pouze ze záznamu v registru řidičů, nebo byla povinna jeho správnost ověřit. I v tomto bodě krajský soud dle názoru Nejvyššího správního soudu své úvahy ohledně faktických možností Policie ČR, při využívání dálkového přístupu do registru řidičů, racionálně a srozumitelně zdůvodnil. Nejvyšší správní soud uvedl, že krajský soud konkrétně poznamenal, že si lze pouze obtížně představit, že by v operativních podmínkách zjišťování identity a posuzování jednání kontrolované osoby měla Policie ČR pro účely plnění svých úkolů „zkoumat“ správní akty a související podklady, které vedly k zanesení určitého záznamu do registru řidičů. Poukazuje-li k tomu žalovaný, že o žádné operativní podmínky nešlo, respektive, že v takovém případě by bylo možné hodnotit i podmínky pro výkon jeho činnosti za operativní, nejde o přílehlavou argumentaci. Je třeba zdůraznit, že krajský soud zmínil jednání policie „v reálném čase“ při využívání dálkového přístupu do registru řidičů, k němuž často, nikoli nutně v každém jednotlivém případě, dochází „na ulici“. Právě z důvodu časové naléhavosti, na níž zásadně nic nemění ani převezení žalobce na policejní služebnu, k němuž v projednávané věci došlo, přitom Nejvyšší správní soud nemá za to, že lze v uvedeném smyslu „operativní podmínky“ činnosti Policie ČR považovat za srovnatelné s podmínkami činnosti žalovaného. Současně nelze žalovanému přisvědčit ani v tom, že možnost Policie ČR vycházet, a to právě za nastíněných „operativních podmínek“, z registru řidičů, popírá význam jejího následného postupu ve smyslu prověřování (u žalovaného), zda byl žalobce dne 15. 7. 2016 držitelem řidičského oprávnění. V uvedeném postupu lze naopak spatřovat důsledek krajským soudem naznačené faktické nereálnosti (značné obtížnosti) požadavku, aby Policie ČR v reálném čase prověřovala, v operativních podmínkách zjišťování identity a posuzování jednání kontrolované osoby, záznamy v registru řidičů na základě správních aktů, které vedly k jejich provedení. Ze stejného důvodu považuje Nejvyšší správní soud za nepřiléhavé též žalovaným uvedené srovnání postupu Policie ČR, v naznačeném kontextu, s postupem soudů a orgánů moci výkonné.
24. Pouze pro doplnění Nejvyšší správní soud podotkl, že závěry krajského soudu ohledně významu registru řidičů, respektive způsoblosti blokáce pojmově zasáhnout do práv jednotlivce (zde žalobce) nijak nezpochybňuje ani kasační námitka, dle které, neznají-li

právní normy pojem blokace řídičského oprávnění a tedy s ním nespojují ani žádné právní následky, nemůže být provedení blokace nezákonným zásahem. Skutečnost, že uvedený termín není zákonným pojmem, totiž není sama o sobě způsobilá vyloučit odpovídající „administrativní/technický úkon“ správního orgánu z rozsahu soudního přezkumu ve smyslu uplatnění zásahové žaloby. Je tomu již z důvodu vlastního pojetí „zásahu“, kde platí, že jeho definici „zákon neobsahuje, zásah vymezuje velmi obecně a široce. Přesná definice ani není možná, protože pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla [...]; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004-42, publikovaný pod č. 720/2005 Sb. NSS). Jinými slovy lze říci, že pojem „zásahu“ představuje v určitém smyslu slova „zbytkovou kategorii“ činností (úkonů) správních orgánů, ve vztahu k nimž nemusí být nutně stanovena zákonná pravidla, avšak proti kterým je adresátům činnosti veřejné správy za podmínek ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. poskytována ochrana právě prostřednictvím institutu zásahové žaloby. Stěžovatelem uváděná skutečnost tak nepředstavuje relevantní důvod pro vyloučení „blokace řídičského oprávnění“ z dosahu zásahové žaloby, což ostatně potvrzuje shora rozebíraná judikatura Nejvyššího správního soudu, která již evidenci záznamu v registru řidičů pojmu zásahu subsumovala. I tuto kasační námitku proto shledal Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou.

25. Před vlastním přezkumem závěrů krajského soudu co do posouzení zákonnosti nyní projednávaného zásahu, přistoupil Nejvyšší správní soud ještě ke zhodnocení námitky o vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku. Ta má vyplývat z dílčího závěru krajského soudu, jenž je obsažen v bodě 53 jeho rozhodnutí (rozsudku ze dne 13. 3. 2018, č. j. 29 A 117/2016-114), dle kterého ne každé nesprávné vyznačení blokace musí být nezákonným zásahem, jestliže se o něm může řidič například dozvědět až po opravě nesprávného údaje, aniž by tato skutečnost v mezidobí jakkoliv zasáhla do jeho práv, respektive vedla k reálnému a přímému zkrácení práv. Tímto závěrem měl krajský soud „zbořit“ konstrukci odůvodnění napadeného rozsudku a *de facto* dát za pravdu argumentaci stěžovatele. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením neztotožňuje. Je tomu tak proto, že krajský soud sice již v bodě 49 (opětovně pak v bodě 52) napadeného rozsudku vyslovil, že přímé zkrácení práv žalobce spatřuje již v samotné skutečnosti, že v době nesprávného vyznačení blokace registr řidičů vůči všem kompetentním orgánům deklaroval, že žalobce nesmí řídit vozidlo, čím se jeho právní a reálné postavení jakožto řidiče stalo „prekérním“. Jinými slovy mu dle krajského soudu bylo fakticky znemožněno řízení vozidla, nechtěl-li podstupovat riziko potíží např. s Policií ČR. Současně je nicméně z textu odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, že krajský soud co do posouzení zákonnosti zásahu zohlednil právě i skutečnost, že blokace byla příčinou dalších úkonů Policie ČR. Uvedené vyplývá ze skutečnosti, že v bodě 49 rozsudku rovněž zdůraznil, že „[t]o, že tento zásah do práv žalobce nezůstal pouze v hypotetické rovině, jasně demonstrovaly shora popsané kroky Policie ČR vůči žalobci“. Nejvyšší správní soud pak má za to, že právě na citovaný závěr navázal krajský soud (žalovaným odkazovanými) úvahami vyjádřenými v bodě 53 rozsudku ze dne 13. 3. 2018, č. j. 29 A 117/2016-114, jestliže by zřejmě v tam uvedeném teoretickém případě šlo dle jeho názoru o situaci, v níž by zásah představovaný jen a pouze vyznačením blokace, tj. bez přistoupení dalších okolností, „zůstal pouze v hypotetické

rovině“, tj. nebyl nezákonným. Aniž by přitom Nejvyšší správní soud na tomto místě jakkoliv hodnotil věcnou správnost uvedeného posouzení napadeného zásahu, nepovažuje napadený rozsudek za vnitřně rozporný. I tato kasační námitka je tedy dle Nejvyššího správního soudu nedůvodná.

26. Na základě premisy, že vyznačení blokace je pojmově způsobilé zasáhnout do práv žalobce, přistoupil Nejvyšší správní soud ke zhodnocení toho, zda krajský soud nepochybil, shledal-li, že v projednávané věci došlo k naplnění všech definičních znaků nezákonného zásahu. Zde Nejvyšší správní soud přisvědčil druhému (zrušenému) rozsudku v tom, že vyznačení blokace skutečně v určité míře ovlivnilo právní a v důsledku toho i faktické postavení žalobce coby řidiče. Vytýká-li v tomto ohledu žalovaný krajskému soudu, že registr řidičů v době záznamu blokace neavizoval, že žalobce nesmí řídit vozidlo, ale pouze uváděl informaci o blokaci, je třeba poznamenat, že krajský soud akcentoval především reálné konsekvence tohoto záznamu v podobě faktického znemožnění řízení vozidla žalobci, nechtěl-li podstupovat riziko potíží např. s Policií ČR. Námitka žalovaného, že blokace nemusí nutně vést k zadržení řidičského průkazu, proto argumentaci krajského soudu nijak nezpochybňuje. Krajský soud pouze následně poukázal na skutečnost (viz výše), že zásah ve smyslu nesprávně vyznačené blokace nezůstal v případě žalobce „*v hypotetické rovině*“, ale byl následován popsány kroky Policie ČR (zadržení řidičského průkazu, uložení kauce a zajištění vozidla).
27. Jakkoliv však Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že blokace ve smyslu řečeného ovlivnila postavení žalobce, nepřisvědčuje již krajskému soudu v jeho závěru, že v projednávaném případě šlo o nezákonný zásah. Jak totiž Nejvyšší správní soud vyslovil v rámci právní věty zformulované k nedávnému rozsudku ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35, platí, že nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. není bez dalšího jakékoliv nezákonné jednání správního orgánu. Ačkoliv byl přitom uvedený závěr učiněn za skutkově odlišných okolností (v citovaném případě nevrátil správní orgán bezodkladně žalobci opožděně zaplacenou pokutu ve výši 500 Kč), považuje Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku vyslovené východisko, tedy že „*vzhledem ke všem okolnostem případu se tento postup žalovaného sice týkal stěžovatele, nicméně do jeho právní sféry zasahoval v tak nepatrné intenzitě, že nelze vůbec hovořit o zásahu do jeho veřejných subjektivních práv*“, za nosné i pro nyní projednávanou věc. Vedle již kladně zodpovězené otázky, zda vyznačení blokace v registru řidičů vůbec postavení nynějšího žalobce (pojmově) ovlivnilo, je proto třeba posoudit též to, zda jej ovlivnilo natolik intenzivně, aby tento zásah bylo možné shledat nezákonným.
28. Po posouzení okolností projednávaného případu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tomu tak není, a to z důvodu souběhu několika faktorů. Jednak považuje tento soud za nutné zohlednit dobu, po kterou byla blokace řidičského oprávnění žalobce v registru řidičů vyznačena, tj. od 12. 7. 2016 do 18. 7. 2016, tedy celkově pouze 1 týden. Skutečnost, že blokace byla dne 12. 7. 2016 vyznačena zpětně k datu 22. 6. 2016, je pro věc nerozhodná, neboť postavení žalobce, ve smyslu úvah krajského soudu, mohl záznam z logiky věci ovlivňovat jen a pouze po dobu svého nesprávného vyznačení. Tedy právě jen a pouze v uvedeném týdnu. Nejvyšší správní soud dále nemohl zcela odhlédnout ani od okolností provázejících podání žalobcovy námitky dle § 123f silničního zákona, na které poukázal i žalovaný v kasační stížnosti. Žalobce totiž namísto toho, aby využil elektronickou adresu podatelny stěžovatele, zaslal dne 16. 6. 2016 svou námitku přímo na elektronickou adresu oprávněné úřední osoby P. V. Tuto námitku následně potvrdil písemně nepodepsaným

přípisem předaným k poštovní přepravě dne 21. 6. 2016. Podepsanou námitku pak předal k přepravě dne 4. 8. 2016 (žalovanému byla doručena dne 5. 8. 2016).

29. Aniž by Nejvyšší správní soud jakkoliv spekuloval o možné procesní taktice žalobce, lze žalovanému přisvědčit v tom, že žalobce svou „*nedůsledností*“, ať již byly její důvody jakékoliv, v podobě opomenutí oficiální adresy elektronické podatelny stěžovatele minimálně přispěl ke vzniku administrativního pochybení, jež je předmětem nyní vedeného řízení. To navzdory skutečnosti, že nepřítomnost příslušné oprávněné úřední osoby na pracovišti v době podání námitky žalobcem, stejně jako samotné dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, nelze dle Nejvyššího správního soudu, oproti názoru žalovaného, nazírat jako primární příčinu „*prekérní situace*“, do níž se žalobce vyznačením blokace dostal. Přisvědčit nelze žalovanému ani v tom, že by z důvodu žalobcova přispění ke vzniku administrativní chyby bylo namíste nahlížet jeho následné dovolávání se ochrany před nezákonným zásahem za „*nejméně v rozporu s dobrými mravy*“. Sám žalovaný konečně své administrativní pochybení, představující bezprostřední příčinu znejištění právního a faktického postavení žalobce jako řidiče, opakovaně uznal.
30. Nejvyšší správní soud má dále za to, že poukázal-li krajský soud na podporu svého závěru, že projednávaný zásah „*nezůstal pouze v hypotetické rovině*“ na navazující kroky Policie ČR vůči žalobci, nelze při hodnocení intenzity, s jakou samotné napadené vyznačení blokace zasáhlo do jeho práv, opomíjet ani související jednání žalobce. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že žalobci byl po první kontrole dne 15. 7. 2016 zadržen řidičský průkaz, přičemž byl současně výslovně poučen, že po dobu jeho zadržení nesmí řídit motorové vozidlo. Poučení žalobce stvrdil svým podpisem na potvrzení o zadržení řidičského průkazu z téhož dne, č. j. KRPB-168414-1/PŘ-2016-060219. Pokračoval-li tak žalobce navzdory poučení dále v jízdě, což v důsledku vedlo k uložení kauce a zajištění jeho vozidla, nelze tyto kroky Policie ČR zohlednit při posuzování intenzity, s níž blokace zasáhla do jeho práv. Nejvyšší správní soud nad řečené pro úplnost připomíná, že ve svém prvním rušícím rozsudku dospěl k závěru, že druhý ze žalovaných zásahů v podobě zadržování kauce stěžovatelem, nelze za okolností projednávaného případu považovat za nezákonný. Z řečeného tedy vyplývá, že vedle samotného „*znejištění*“ právního a tedy i faktického postavení žalobce coby řidiče, představujícího přímý důsledek nesprávného vyznačení blokace, lze co do následujících kroků Policie ČR přihlédnout maximálně ke zmíněnému zadržení řidičského průkazu. Rovněž u něj je však třeba ve shodě se samotnou blokací akcentovat velmi krátkou dobu trvání tohoto důsledku. Nejvyšší správní soud má proto za to, že nesprávně vyznačenou blokaci řidičského oprávnění lze v kontextu všech shora uvedených okolností projednávaného případu nazírat toliko jako první článek (znejištění právního postavení žalobce) v řetězci možných dalších zásahů do právní sféry žalobce (navazující kroky Policie ČR), přičemž k některým z nich došlo toliko v důsledku jednání samotného žalobce (uložení kauce a zajištění vozidla), případně ani nebyly shledány nezákonnými (následné zadržování kauce stěžovatelem).
31. Nejvyšší správní soud si je dále vědom, že ve věci vedené u něj pod sp. zn. 9 As 138/2019, z jejíchž závěrů při posuzování nyní projednávaného případu vycházel, byla nízká intenzita dotčení právní sféry (tehdejšího) žalobce způsobena v zásadě jinými faktory, a to mj. tím, že si jmenovaný neoprávněné zadržování prostředků uvědomil až poté, co mu byly vráceny, což není situace nynějšího žalobce. Z hlediska hlavní právní myšlenky citovaného rozsudku, tj. že nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. není bez dalšího jakékoliv chybné jednání správního orgánu, však považuje Nejvyšší správní soud za

podstatné to, zda individuální okolnosti případu umožňují i v nyní vedeném řízení učinit závěr, že dotčení právní sféry žalobce bylo natolik nepatrné, že jej nelze označit za „zásah“ do jeho veřejných subjektivních práv, jenž by si zasluhoval ochranu žalobou podle § 82 s. ř. s. Nejvyšší správní soud má za to, že tomu tak je, přičemž takové okolnosti spatřuje ve smyslu shora řečeného jednak ve velmi krátké době trvání blokace (1 týden), mající nadto za důsledek v zásadě toliko „znejistění“ právního a faktického postavení žalobce coby řidiče, potažmo též zadržení jeho řidičského průkazu (viz výše), které však rovněž trvalo pouze po velmi omezený časový úsek, a konečně v nestandardním postupu žalobce při podávání námítky dle § 123f silničního zákona, jímž přispěl ke vzniku administrativní chyby na straně stěžovatele.

32. Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud proto pochybil, jestliže shledal, že v případě žalované blokace řidičského oprávnění došlo k naplnění všech definičních znaků nezákonného zásahu, jak vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud shledal důvodnou, neboť žalovaný v ní poukázal na skutečnosti, pro které byl zásah do právní sféry žalobce shledán Nejvyšším správním soudem pouze nepatrným, a mj. pro něj měl žalovaný za to, že se svým administrativním pochybením nedopustil nezákonného zásahu. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek v souladu s § 110 odst. 1, větou první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), dle něhož byla právní sféra žalobce za okolností projednávaného případu dotčena blokací jeho řidičského oprávnění v tak nepatrné míře, že v ní nelze spatřovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

III. Posouzení věci soudem

33. Zdejší soud se, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného (zásahů), přičemž byl vázán shora přiblíženým právním názorem Nejvyššího správního soudu (kdy přihlížel rovněž k argumentům vzneseným žalovaným), a shledal, že **žaloba není důvodná**.
34. Krajský soud vyšel ze skutkových zjištění, jak jsou uvedena v části I. tohoto rozsudku. Ve vztahu k té části žaloby, která směřuje proti „blokaci“ řidičského oprávnění žalobce, tak ve stručnosti konstatuje, že není sporu o tom, že v důsledku administrativního pochybení žalovaného byla v registru řidičů od 12. 7. 2016 do 18. 7. 2016, zpětně k datu 22. 6. 2016, nesprávně vedena (vyznačena) „blokace“ řidičského oprávnění žalobce.
35. Z judikatury nejvyššího správního soudu vyplývá, že nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. není bez dalšího jakékoliv nezákonné jednání správního orgánu (viz rozsudek ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35). Vždy je třeba posoudit také to, zda žalobce nezákonné jednání žalovaného ovlivnilo natolik intenzivně, aby bylo možné shledat zásah nezákonným (viz bod 27. tohoto rozhodnutí).
36. V nyní posuzovaném případě soud dospěl k závěru, že nezákonné jednání žalovaného neovlivnilo žalobce natolik intenzivně, aby bylo možné shledat zásah nezákonným, a to z důvodu několika faktorů.
37. Nejprve je nutné zohlednit dobu, po kterou byla blokace řidičského oprávnění žalobce v registru řidičů vyznačena. Blokace řidičského oprávnění byla v registru řidičů vyznačena

toliko jeden týden, tj. od 12. 7. 2016 do 18. 7. 2016. Skutečnost, že blokáce byla dne 12. 7. 2016 vyznačena zpětně k datu 22. 6. 2016, je pro věc nerozhodná, neboť postavení žalobce, mohl záznam z logiky věci ovlivňovat jen a pouze po dobu svého nesprávného vyznačení.

38. Soud dále nemohl zcela odhlédnout ani od okolností provázejících podání žalobcovy námitky dle § 123f silničního zákona. Žalobce totiž namísto toho, aby využil elektronickou adresu podatelny žalovaného, zaslal dne 16. 6. 2016 svou námitku přímo na elektronickou adresu oprávněné úřední osoby P. V. Tuto námitku následně potvrdil písemně nepodepsaným přípisem předaným k poštovní přepravě dne 21. 6. 2016. Podepsanou námitku pak předal k přepravě dne 4. 8. 2016 (žalovanému byla doručena dne 5. 8. 2016). Žalobce tak svou nedůsledností, v podobě opomenutí oficiální adresy elektronické podatelny žalovaného minimálně přispěl ke vzniku administrativního pochybení.
39. Ani v případě hodnocení intenzity, s jakou samotné napadené vyznačení blokáce zasáhlo do žalobcových práv, nelze opomíjet související jednání žalobce. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že žalobci byl po první kontrole dne 15. 7. 2016 zadržen řidičský průkaz, přičemž byl současně výslovně poučen, že po dobu jeho zadržení nesmí řídit motorové vozidlo. Poučení žalobce stvrdil svým podpisem na potvrzení o zadržení řidičského průkazu z téhož dne, č. j. KRPB-168414-1/PŘ-2016-060219. Pokračoval-li tak žalobce navzdory poučení dále v jízdě, což v důsledku vedlo k uložení kauce a zajištění jeho vozidla, nelze tyto kroky Policie ČR zohlednit při posuzování intenzity, s níž blokáce zasáhla do jeho práv.
40. Z uvedeného tedy vyplývá, že vedle samotného „znejistění“ právního a tedy i faktického postavení žalobce coby řidiče, představujícího přímý důsledek nesprávného vyznačení blokáce, lze co do následujících kroků Policie ČR přihlídnout maximálně ke zmíněnému zadržení řidičského průkazu. Rovněž u něj je však třeba ve shodě se samotnou blokáci akcentovat velmi krátkou dobu trvání tohoto důsledku. Na nesprávně vyznačenou blokáci řidičského oprávnění lze v kontextu všech shora uvedených okolností projednávaného případu nazírat toliko jako první článek (znejistění právního postavení žalobce) v řetězci možných dalších zásahů do právní sféry žalobce (navazující kroky Policie ČR), přičemž k některým z nich došlo toliko v důsledku jednání samotného žalobce (uložení kauce a zajištění vozidla), případně ani nebyly shledány nezákonnými (následné zadržování kauce stěžovatelem, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 3 As 96/2017-43).
41. Při zvážení všech okolností posuzovaného případu, přičemž takové okolnosti spatřuje soud ve smyslu shora řečeného jednak ve velmi krátké době trvání blokáce (1 týden), mající nadto za důsledek v zásadě toliko „znejistění“ právního a faktického postavení žalobce coby řidiče, potažmo též zadržení jeho řidičského průkazu (viz výše), které však rovněž trvalo pouze po velmi omezený časový úsek, a konečně v nestandardním postupu žalobce při podávání námitky dle § 123f silničního zákona, jímž přispěl ke vzniku administrativní chyby na straně stěžovatele, má soud za to, že zásah do veřejných subjektivních práv žalobce je natolik nepatrný, že jej nelze označit za zásah, který si zasluhuje ochranu žalobou dle § 82 s. ř. s.
42. S ohledem na výše uvedené se tak krajský soud domnívá, že nebyly naplněny všechny definiční znaky nezákonného zásahu, jak vyplývají např. z rozsudku Nejvyššího správního

soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35, které vedou k potřebě poskytnout žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s.

43. Co se týče nezákonnosti zásahu spočívajícímu v zadržování kauce složené žalobcem do 11. 8. 2016 ve výši 40 000 Kč, tak v tomto ohledu je krajský soud vázán závěry formulovanými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 3 As 96/2017-43, dle něhož žalovaný věc prověřil během 18 dní od oznámení přestupku (včetně dne oznámení přestupku a dne vyplacení/vrácení kauce), resp. v rámci 14 pracovních dní. Vyřízení věci, respektive vrácení kauce v této přiměřené lhůtě při zohlednění reálného fungování žalovaného, nelze vnímat jako dobu, která by svou délkou mohla založit nezákonnost držby kauce. Nebylo možné přehlédnout ani argument žalovaného, že se k němu žalobce dne 18. 7. 2016 dostavil, avšak na skutečnost uložení kauce žalovaného neupozornil. Žalobce uvedeně nerozporoval, když ve svém vyjádření k podání žalovaného ze dne 5. 12. 2016 před krajským soudem žalovanému oponoval pouze v tom směru, že zmíněného dne požadoval u žalovaného toliko „*vrácení řidičského oprávnění*“. Nelze proto považovat žalobní námitku nezákonnosti zadržování kauce za důvodnou.
44. Závěrem lze poznamenat ve vztahu k žalobci, že svým jednáním v jistém smyslu skutečně „šel naproti“ některým negativním důsledkům, které pro něj vyplynuly z pochybení žalovaného (přínejmenším ve vztahu k následnému jednání Policie ČR; zejména v případě druhé policejní kontroly si již takříkajíc „šel pro fault“). Ve vztahu k žalovanému pak lze poznamenat to, že i přes jeho poměrně „asertivní“ tón argumentace se prakticky žádný z jeho právních a skutkových argumentů neukázal správným. Přestože jeho jednání nakonec nedosáhlo intenzity „nezákonného zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s., přesto není pochyb, že jeho jednání, striktně vzato, zákonné nebylo a v svém důsledku vedlo k negativním důsledkům pro žalobce (byť ten na nich, jak již bylo řečeno, měl také podíl). Pakliže byla žaloba zamítnuta, nebylo to v důsledku řádného jednání žalovaného, ani v důsledku kvality jeho argumentace, nýbrž v závislosti na skutkových okolnostech věci, které byly do jisté míry hraniční, a které v podstatě ani sám neovlivnil. Na existenci a celkové délce řízení tak mají obě strany svůj podíl.

IV. Závěr a náklady řízení

45. Z výše uvedených důvodů Krajský soud v Brně žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
46. Pokud jde o náklady řízení, soud rozhodoval komplexně jak o nákladech vzniklých v novém řízení před krajským soudem, tak i o nákladech, které vznikly v původním řízení před zdejším soudem, a též o nákladech, které vznikly v řízení o kasační stížnosti (viz § 110 odst. 3 s. ř. s.). Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhoduje jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98).
47. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo,

náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly a náhradu nákladů řízení ani nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. října 2020

Mgr. Milan Procházka v.r.
předseda senátu